

ES REDZU, ES GRIBU, ES PANĒMU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Kor. 8:1-7, Mat. 13:3-7, 22; 1. Moz. 3:1-6; Jes. 56:11; Mat. 26:14-16; 2. Pēt. 1:5-9.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet kas sēts starp ērkšķiem – tas vārdu dzird, bet laicīgās rūpes un bagātības viltus to noslāpē, un viņš kļūst neauglīgs” (Mat. 13:22).

Mīlestība uz naudu un materiālām lietām var ienākt mūsos no dažādām pusēm. E. Vaits apraksta sātana plānu, kā ievilināt mūs lamatās ar materiālisma viltību. “Ejiet, padariet zemes un naudas īpašniekus piedzērušos ar šīs dzīves rūpēm. Atklājiet pasauli viņu priekšā vispievilcīgākajā gaismā, lai viņi varētu krāt savu mantu šeit un piesaistīt savu mīlestību zemes lietām. Mums ir jādara viss, ko spējam, lai neļautu tiem, kas strādā Dieva darbā, iegūt līdzekļus, ko lietot pret mums. Turiet naudu mūsu pašu aprindās. Jo vairāk līdzekļu viņi iegūs, jo vairāk viņi kaitēs mūsu valstībai, atņemot mums pavalstniekus. Lieciet viņiem vairāk rūpēties par naudu, nevis par Kristus valstības celšanu un tās patiesības izplatīšanu, ko mēs ienīstam, un mums nebūs jābaidās no viņu ietekmes. Jo mēs zinām, ka ikviena savtīga, mantkāriga persona kritis mūsu varā un visbeidzot tiks nošķirta no Dieva Jaudīm.” (“Padomi par nāmaturību”, 154., 155. lpp.)

Ienaidnieka plāns, šķiet, darbojas ļoti labi. Paanalizēsim šīs briesmas un ko Dieva Vārds mums saka, lai mēs varētu izvairīties no šī garīgā slazda.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 13. janvārī.

Labklājības evaņģēlijs

Kādam populāram televīzijas evaņģēlistam ir vienkārša vēsts: Dievs grib jūs svētīt, un Viņa svētības pierādījums ir materiālie īpašumi, kas jums pieder. Citiem vārdiem, ja jūs būsiet uzticīgi, Dievs darīs jūs bagātus.

Šī ideja un tās versijas tiek sauktas par labklājības evaņģēliju: sekojiet Dievam, un Viņš darīs jūs bagātus pasaulīgās lietās. Taču tas nav nekas cits kā teoloģisks attaisnojums materiālistiskam, jo būtībā pasaka: ja gribat būt materiālistisks un justies labi, lūk, šis ir “evaņģēlijs” jums.

Tomēr savienot evaņģēliju ar garantētu bagātību ir nepareizi. Šāds uzskats nesaskan ar Rakstiem un atspoguļo uz sevi vērstu teoloģiju, kas nav nekas vairāk kā puspatiesība ietērpta Bībeles valodā. Šo melu būtība ir jautājums, kas ir visu grēku sakne, un tas ir savs ego un ilgas izpatikt sev pāri visam.

Labklājības evaņģēlija teoloģija māca, ka, dodot Dievam, mēs saņemam pretī materiālas bagātības garantiju. Bet tas padara Dievu par tirgošanās mehānismu un pārvērš mūsu attiecības ar Viņu darījumā: es izdarīšu šo, bet Tu apsoli izdarīt pretī šo. Mēs dodam nevis tāpēc, ka tā darīt ir pareizi, bet tāpēc, ka saņemam kaut ko pretī.

Tas ir labklājības evaņģēlijs.

Izlasi 2. Kor. 8:1-7. Kas šeit notiek? Kādus principus mēs redzam šajos pantos, kas ir pretēji labklājības evaņģēlijam? Ko Pāvils domā, runājot par “došanas žēlastību” (2. Kor. 8:7)? _____

Lai arī šie cilvēki bija “visdziļākajā nabadzībā” (2. Kor. 8:2), viņi tomēr bija ļoti dāsni, dodot vairāk, nekā viņi varēja atļauties. Šādi panti un daudzi citi palīdz atspēkot labklājības evaņģēlija viltus teoloģiju, kas māca: ja tu dzīvosi pareizās attiecībās ar Dievu, tev būs daudz mantas, ar ko to pierādīt.

Vai tu zini cilvēkus, kas ir uzticīgi Dievam, bet kam nepieder laicīgi īpašumi, un tādus, kas nav uzticīgi Dievam, bet ir bagāti? Ko tas mums liecina par bagātības izmantošanu kā norādi uz Dieva svētībām? _____

Miglaina garīgā redze

Nav vajadzīga Bībele, lai mācītu mums acīmredzamu patiesību: šīs dzīves rūpes un tās bagātības ir islaicīgas. Šeit nekas nav ilgstošs, un arī ne paliekošs. Kā teica Pāvils: “Jo mūsu skatiens nav pievērsts redzamajam, bet neredzamajam; redzamais ir tikai uz brīdi, bet neredzamais – mūžīgs” (2. Kor. 4:18). Kristieši ir tuvredzīgi, ja viņi ir norūpējušies par šo pasauli, nevis par ceļu uz Debesīm. Bagātības viltīgums kā reti kas var padarīt aklas viņu acis uz šī ceļa. Helēna Kellere, kas bija akla, teica: “Vislielākais žēlums ir pret cilvēku šajā pasaulē, kam ir redze, bet kas neredz.” Bībele ir pilna ar tādu cilvēku piemēriem, kas varēja redzēt, bet patiešām bija garīgi akli.

“Daži mīl šo pasauli tik ļoti, ka tā aprij viņu mīlestību uz patiesību. Vairojoties viņu mantai šeit, mazinās viņu interese par mantu Debesīs. Jo vairāk viņiem pieder šajā pasaulē, jo ciešāk viņi tam pieķeras, it kā baidīdamies, ka viņu kārotā manta varētu viņiem tikt atņemta. Jo vairāk viņiem pieder, jo mazāk viņiem ir jādod citiem, tāpēc ka jo vairāk viņiem ir, jo nabadzīgāki viņi jūtas. Ak, bagātības viltība! Viņi neredzēs un nesaprātīs Dieva lietas vajadzības.” (E. Vaita “Spiritual Gifts” 2. sēj., 267. lpp.)

Izlasi Mat. 13:3-7 un 22. Par kādām briesmām Jēzus šeit brīdina? Kāpēc tas ir slazds, kurā var viegli iekrist ikviens, vai viņš būtu bagāts, vai trūcīgs? _____

Vispirms Jēzus mūs brīdina no “laicīgām rūpēm” (Mat. 13:22). Jēzus zina, ka mums visiem ir rūpes, tai skaitā finansiālas. Trūcīgie raizējas par to, ka viņiem nav pietiekami, bagātie raizējas par to, ko vēl viņi varētu gribēt. Mums ir jābūt drošiem, ka neļaujam šādām rūpēm “noslāpēt vārdu” (Mat. 13:22) savā dzīvē.

Otrkārt, Jēzus mūs brīdina par “bagātības viltu” (Mat. 13:22). Lai gan bagātība pati par sevi nav ļauna, tai vienalga ir vara piekrāpt mūs tādā veidā, kas var novest mūs galējā iznīcībā.

Kādos veidos jūs savā dzīvē varat redzēt “bagātības viltu”? Kādu praktisku izvēli jūs varat izdarīt, lai pasargātu sevi no šāda veida krāpšanas? _____

Mantkārības soļi

Līdzīgi visiem grēkiem mantkārība sākas sirdī. Tā sākas mūsu iekšienē un tad darbojas uz āru. Tieši tas notika Ēdenē.

Izlasi 1. Moz. 3:1-6. Ko sātans darīja, lai ievilinātu levu grēkā? Kā viņš ir izmantojis šus principus visos laikmetos, lai piekrāptu kristiešus? _____

“Un sieva redzēja, ka tas koks ir labs, lai ēstu, ka tīkams acīm un kārojams prātam, un viņa ņēma tā augli un ēda, un deva arī savam vīram, kas bija kopā ar viņu, un viņš ēda” (1. Moz. 3:6).

Ja cilvēkam nav citu zināšanu, viņš varētu domāt, ka reklāmas industrija paraugu, kā pārdot savus produktus, guvusi no Ēdenes stāsta. Velns aizliegtā koka augli prezentēja tādā veidā, kas radīja levā ilgas gribēt vairāk par to, kas viņai jau bija, kā arī lika viņai domāt, ka viņai ir vajadzīgs kas tāds, kas viņai nemaz nebija vajadzīgs. Lieliski! Viņas krišana atklāj trīs soļus, ko sper katrs no mums, krītot mantkārībā: es redzu, es gribu, es paņemu.

Mantkārība, protams, var būt neuzkrītošs grēks. Līdzīgi iekārei tā ir paslēpta aiz mūsu miesas priekškara. Bet, kad tā beidzot nes augļus, tā var būt postoša. Tā var sabojāt attiecības, atstāt rētas attiecībā uz mūsu mīļajiem un pēc tam sasist mūs ar vainas apziņu.

Ļaujiet mantkārībai nonākt virspusē, un tā pārņems jebkuru principu. Ķēniņš Ahābs redzēja Nābota vīna dārzu, iegribēja to un sabozās, līdz viņa sieva nogalināja Nābotu par to (1. Ķēn. 21). Āhāns nevarēja pretoties, kad viņš ieraudzīja naudu un drēbes, – viņš iekāroja un paņēma tās (Joz. 7:20-22). Mantkārība, galu galā, vienkārši ir vēl viens savtības veids.

“Ja savtība ir dominējošais grēka veids, mantkārību var uzskatīt par dominējošo savtības veidu. To pārsteidzoši atklāj apustulis Pāvils, kad, aprakstot pēdējās atkrišanas “grūtos laikus” (2. Tim. 3:1), viņš atklāj savtību kā auglīgu visu ļaunumu sakni, kas tad dominēs, un mantkārību kā tās pirmo augli. ‘Jo cilvēki būs patmīļīgi, naudaskāri’ (2. Tim. 3:2).” (John Harris, „Mammon” (New York: Lane & Scott, 1849), 52. lpp.)

Kāpēc ir svarīgi atpazīt sevi katru un jebkuru tieksmi uz mantkārību? _____

Alkatība – gribēt visu pa savam

Izlasi Jes. 56:11. No kāda grēka šis pants brīdina? _____

Mums, kritušām būtnēm, alkatība var būt tikpat viegla kā elpošana. Un arī tikpat dabiska. Tomēr ir grūti iedomāties kaut ko cilvēka raksturā, kas vēl mazāk atspoguļo Kristus raksturu kā alkatība. “Jūs pazīstat mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastības dāvanu. Viņš, bagāts būdams, jūsu dēļ kļuva nabags, lai jūs viņa nabadzībā kļūtu bagāti” (2. Kor. 8:9).

Tikai Kungs zina, kādu kaitējumu alkatība ir radījusi visā vēsturē. Alkatība ir bijusi iemesls kariem. Alkatība ir likusi cilvēkiem izdarīt noziegumus, kas ir sagrāvuši viņus un viņu ģimenes. Alkatība var būt kā vīruss, kas pielīp savam pārnēsātājam un apriņķi visus tikumus, kamēr vienīgais, kas paliek, ir arvien lielāka un lielāka alkatība. Alkatība ir sērga, kas grib visu: patiku, varu un īpašumus. Un atkal: es redzu, es gribu, es paņemu.

Izlasi Mat. 26:14-16. Ko mēs varam mācīties no šī skumjā stāsta par alkatības varu? _____

Ievēro Jūdas vārdus: “Ko jūs esat ar mieru man dot? Es jums viņu nodošu” (Mat. 26:15). Pārrunājiet alkatības spēju nomākt visu citu! Jūdām bija tādas priekštiesības, kādas ir bijušas tikai dažiem cilvēkiem pasaules vēsturē: viņš dzīvoja kopā ar Jēzu miesā, bija liecinieks Viņa brīnumiem un dzirdēja Viņu sludinām dzīvības vārdus. Un tomēr varam tikai brīnīties, uz kādiem darbiem viņu vadīja mantkārība un alkatība.

“Cik maigi Glābējs izturējās pret viņu, kam bija jākļūst par Viņa nodevēju! Savā mācībā Jēzus kavējās pie labdarības principiem, kas skāra pašu mantkārības sakni. Viņš atklāja Jūdām priekšā šausmīgo alkatības raksturu, un daudzas reizes mācekļi saprata, ka tiek ainots viņa raksturs, atklājās viņa grēks. Bet viņš negribēja atzīt un atstāt savu netaisnību.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 295. lpp.)

Kuram gan no mums nepiemīt alkatība raksturā, ja vien neesam piesardzīgi? Kā mēs varam Dieva žēlastībā kontrolēt šo dabisko tieksmi? _____

Paškontrole

Izlasi tālākos pantus. Ko tie mums atklāj tādu, kas var un kam vajadzētu mums palīdzēt saprast, kā cilvēki, bagāti vai nabagi, var pasargāt sevi no briesmām, ko kristiešiem var radīt alkātība, mantkārība un mīlestība uz naudu un materiālām lietām?

Ap. d. 24:24-26 _____

Gal. 5:22-25 _____

2. Pēt. 1:5-9 _____

Šie panti ir tik bagāti un pilni ar daudziem dievišķiem priekšrakstiem attiecībā uz to, kā mums vajadzētu dzīvot. Bet ievērojiet vienu kopīgu pavedienu: paškontrole. Šī īpašība var būt īpaši grūta, ja runa ir par alkātību, mantkārību un ilgām pēc mantiskām vērtībām. Tikai ar paškontroles palīdzību, kas vispirms notiek mūsu domās un tad darbos, mēs varam tikt pasargāti no briesmām, par kurām runājam.

Mēs varam mācīties šo kontroli tikai tik lielā mērā, cik atdodam sevi Kunga spēkam. Neviens no mums pats no sevis nevar uzvarēt šīs grēcīgās īpašības, īpaši ja tās ir ilgi koptas un lolotas. Mums patiešām ir vajadzīgs pārdabisks Svētā Gara darbs mūsu dzīvē, ja mēs gribam gūt uzvaru pār šīm spēcīgajām krāpšanām. "Jūs nav piemeklējis nekas cits kā vien cilvēcisks pārbaudījums, bet Dievs ir uzticams, viņš nepieļaus, ka jūs tiekat pārbaudīti pāri tam, cik spējat nest. Viņš arī rādīs ceļu, kā iziet no pārbaudījuma, dodams spēju jums to panest" (1. Kor. 10:13).

Izlasi vēlreiz 2. Pēt. 1:5-9. Kas ir tas ceļš, uz ko Pēteris norāda? Kādi ir pareizie soļi un kā mēs varam mācīties tiem sekot – īpaši savā cīņā pret alkātību un mantkārību? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Cilvēka augstākais mērķis ir būt laimīgam un apmierinātam. Bet pašpiepildījums ar materiālismu nepalīdz sasniegt šo mērķi. Dzīļi sirdī cilvēki zina, ka tā ir patiesība, un tomēr viņi iet uz priekšu savā apsēstībā ar mantu: es redzu, es gribu, es paņemu. Kas var būt vēl vienkāršāks par šo? Septītās dienas adventisti tieši tāpat kā visi citi piedzīvo kārdinājumu pieņemt materiālisma vērtības. Tomēr pastāvīga mantas vairošana nerada laimi, apmierinājumu un gandarījumu. Tā vietā tā rada problēmas, ko mēs varam redzēt tad, kad jaunais bagātnieks aizgāja prom no Jēzus nelaimīgs, nomākts un drūms, jo viņš nedzirdēja un nedabūja to, ko bija gribējis. “Materiālistiskas vērtības tiek saistītas ar izplatītu cilvēka labsajūtas samazināšanos no zemas dzīves apmierinātības un laimes līdz depresijai un satraukumam, fiziskām problēmām, piemēram, galvaspāpēm, un personības traucējumiem, narcisismu un antisociālu uzvedību.” (Tim Kasser “The High Price of Materialism” (Cambridge, Mass.: The MIT Press, 2002), 22. lpp.)

Citiem vārdiem sakot, materiālistiski kristieši lepmi dzer no bagātības akas, bet garīgi ir zaudējuši šķidrumu. Bet, dzerot no Kristus dotā ūdens, mēs nekad nepiedzīvosim slāpes (Jāņa 4:14).

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Pakavējies vairāk pie idejas par labklājības evaņģēliju. Kurus pantus tie, kas tic šai idejai, varētu izmantot, lai to atbalstītu? Vienlaikus kādus uzticīgu cilvēku piemērus mēs varam atrast Bibelē, kuru dzīve ir dzīvs atspēkojums šai nepareizajai mācībai?

2. Pēc tam, kad viņa pirmajam bērnam bija daži gadi, kāds vīrietis teica: “Es no šī bērna esmu iemācījies divas svarīgas Bībeles patiesības. Pirmkārt, mēs piedzimstam kā grēcinieki. Otrkārt, mēs piedzimstam alkātīgi.” Vai atceraties gadījumus, kad pat bērni atklāj to, cik dabiski alkātīgi mēs kā cilvēki esam? Ko tas mums stāsta par dievišķo žēlastību?

3. Kāds rakstija: “Ja mēs meklējam mūsu problēmu avotu, tad mums nevajadzētu pārbaudīt cilvēkus attiecībā uz narkotikām – mums viņi ir jāpārbauda stulbumā, nezināšanā, alkātībā un mīlestībā uz varu.” Kas tāds ir alkātībā, kas ir tik postošs ne tikai attiecībā uz pašu alkātīgo cilvēku, bet arī uz tiem, kas dzīvo ap viņu? Kādus piemērus jūs zināt, kur alkātība ir izraisījusi lielu postījumu visiem, kas ir bijuši iesaistīti?